

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců **a) J. V.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Erbákem, advokátem se sídlem Maiselova 15, Praha 1, **b) Ateliéru pro životní prostředí, o. s.**, se sídlem Ve Svahu 531/1, Praha 4, zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967/B, Praha 4, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2008, č. j. S-MHMP 405581/2008/OST/Vo/Cř, za účasti osoby zúčastněné na řízení **PREMIUM real, spol. s. r. o.,** se sídlem Jankovcova 1569/2c, Praha 7, zastoupené JUDr. Evou Dobrohruškovou, advokátkou se sídlem Mánesova 5, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2011, č. j. 5 Ca 372/2008 – 84,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2011, č. j. 5 Ca 372/2008 - 84, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2008, č. j. OUR.Koš.p.1439-1028/07-Za-UR, Úřad městské části Praha 5, odbor územního rozhodování (dále také „stavební úřad“), rozhodl o umístění stavby – „Obytný dům Božínka“ a o změně využití území. Žalobci napadli rozhodnutí stavebního úřadu odvoláním, jež žalovaný v záhlaví citovaným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalobci brojili žalobou ze dne 13. 11. 2008. Podáním ze dne 30. 8. 2010 podali žalobci návrh na přiznání odkladného

účinku žalobě, kterému Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením ze dne 12. 10. 2010, č. j. 5 Ca 372/2008 – 75, vyhověl.

[2] Rozsudkem ze dne 10. 3. 2011, č. j. 5 Ca 372/2008 – 84, městský soud podanou žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. V rozsudku uvedl, že pozemky, na nichž je stavba umisťována, jsou součástí oblasti klidu „Košíře – Motol“ zřízené vyhláškou č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy, o zřízení oblastí klidu v hlavním městě Praze a vyhlášení stavební uzávěry pro tyto oblasti (dále jen „vyhláška o zřízení oblastí klidu“). Podle čl. 3 odst. 2 vyhlášky o zřízení oblastí klidu platí pro dané území uzávěra omezující výstavbu nových objektů pro bydlení jen na dostavbu stávajících obcí, a to pouze formou výstavby rodinných domků a nízkopodlažní zástavby. Podle § 89 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), musí být připomínky veřejnosti uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Ve lhůtě stanovené v Oznámení o zahájení správního řízení byla žalobcem a) uplatněna námitka, že výstavba v lokalitě je zakázána vyhláškami hl. m. Prahy; konkrétní námitka, že k umístění předmětné stavby došlo v rozporu se stavební uzávěrou podle vyhlášky o zřízení oblastí klidu, žádným z účastníků řízení vznesena nebyla. Stavební úřad sice v územním rozhodnutí neřešil soulad navrženého záměru s čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky o zřízení oblastí klidu, avšak s podrobným odůvodněním uvedl, že navrhovaná stavba respektuje omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy a podrobně popsal i začlenění stavby do terénu. V odvolání proti územnímu rozhodnutí žalobci namítali nesoulad rozhodnutí se stavební uzávěrou a poukázali na to, že uvedenou otázku neřeší rozhodnutí, jímž byl vydán souhlas orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). I přesto, že tato námitka nebyla uplatněna v „koncentrační“ lhůtě se ji žalovaný zabýval, a proto městský soud měl žalobní námitku, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí s uvedenou odvolací námitkou nevypořádal, za nedůvodnou.

[3] Městský soud dále doplnil, že pojem „nízkopodlažní zástavba“ obsažený v čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky o zřízení oblastí klidu není žádným předpisem vymezen; není tedy přesně stanoven konkrétní počet podlaží či jiné parametry stavby podřaditelné pod pojem „nízkopodlažní zástavba“. Uvedený pojem je tedy třeba aplikovat ve vztahu ke konkrétní umisťované stavbě, k charakteru místa, na kterém má být umístěna, a ve vztahu k účelu vyhlášky o zřízení oblastí klidu. To žalovaný dle názoru soudu v odůvodnění napadeného rozhodnutí postačujícím způsobem učinil, když uvedl, že *stavba má sice pět nadzemních podlaží, ale zvolené řešení odpovídá místu, na kterém je umístěna. Navrhnutý objekt je zaříznutý do svahu, pro objekt je charakteristické terasovité formování hmot, které vychází ze stávajícího členění stráně.* Ačkoli tedy rozhodnutí žalovaného neobsahuje doslovný výklad obecného pojmu „nízkopodlažní zástavba“, aplikuje tento pojem na předmětný záměr způsobem, s nímž lze souhlasit. Tvrzení žalobců, že za nízkopodlažní zástavbu lze považovat zástavbu s nejvýše dvěma nadzemními podlažími plus obytné podkroví, nemá oporu v zákonném ustanovení a nadto pomíjí charakter místa, kde má být stavba umístěna; takovému výkladu dle městského soudu přisvědčit nelze. K prvnímu žalobnímu bodu uzavřel, že umístěním předmětné stavby nedochází k narušení hodnot chráněných vyhláškou o zřízení oblastí klidu a účel, který vyhláška sleduje, považuje soud shodně s žalovaným za splněný.

[4] Druhý žalobní bod, namítající nesprávné posouzení souladu záměru s architektonickými a urbanistickými hodnotami podle § 90 písm. b) stavebního zákona a podle čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhláška o požadavcích na výstavbu“) a nepřezkoumatelnost rozhodnutí z hlediska míry využití území, městský soud taktéž označil za nedůvodný. Požadavkem ochrany urbanistických a architektonických hodnot se stavební úřad podrobně zabýval. Žalobci v žalobě (na rozdíl od odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu) nevznesli žádné konkrétní námitky proti závěrům správních orgánů. Narušení architektonických a urbanistických hodnot spatřují žalobci ve zvýšení míry využití území. Stavební úřad, ačkoli konstatoval, že záměr překračuje hodnoty koeficientu podlažních ploch ve vztahu ke stávající zástavbě, vzhledem k posouzení provedenému v odůvodnění rozhodnutí označil stavbu za akceptovatelnou. Žalovaný souhlasil se závěrem stavebního úřadu, že stavba není umisťována ve stabilizovaném území a konstatoval, že vzhledem k situaci v území nemusel stavební úřadu ustanovení týkající se vyčíslení kódu míry využití území vůbec použít. Městský soud má tedy za to, že stavební úřad i žalovaný svá rozhodnutí podrobně odůvodnili, a proto je nelze označit za nepřezkoumatelná.

II. Kasační stížnost

[5] Žalobce a) (dále též „stěžovatel“) uplatňuje v kasační stížnosti dvě námitky, které ovšem tvoří logicky provázaný celek a v podstatě tedy jedinou kasační námitku. Obsahově námitky odpovídají kasačním důvodům podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). První část kasační stížnosti míří do problematiky stavební uzávěry v lokalitě předpokládaného umístění stavby a s tím související otázku výkladu pojmu „nízkopodlažní zástavba“ ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky o zřízení oblastí klidu. Stěžovatel namítá, že stavební úřad rozhodl o umístění stavby na pozemcích v přírodním parku Košíře-Motol, na jehož území se vztahuje stavební uzávěra, jejíž výškový regulativ je definován pomocí neurčitého pojmu „nízkopodlažní zástavba“. Stěžovatel má za to, že pětipodlažní stavba není v souladu s tímto výškovým regulativem, což vyjádřil ve své námitce v rámci odvolání proti územnímu rozhodnutí vycházeje ze skutečnosti, že soulad umisťované stavby s požadavky plynoucími z právních předpisů je stavební úřad povinen zkoumat bez ohledu na to, zda byly podány v průběhu řízení účastníkem či nikoli.

[6] Stěžovatel dále uvádí, že ačkoli žalovaný konstatoval, že v daném území platí stavební uzávěra, neposkytl výklad neurčitého pojmu „nízkopodlažní zástavba“ a namísto toho zopakoval argumentaci stavebního úřadu týkající se souladu stavby s § 90 písm. b) stavebního zákona (soulad stavby s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území). Ochrana architektonických a urbanistických hodnot však byla předmětem jiného odvolacího bodu. Z hlediska souladu s výškovým regulativem je relevantní toliko výška stavby, nikoli další aspekty jejího architektonického ztvárnění a souladu s okolím. Konstatování stavebního úřadu, že „zvolené řešení odpovídá místu, na kterém je stavba umístěna“ v žádném případě nelze vyložit jako shledání souladu stavby s výškovým regulativem vyplývajícím ze stavební uzávěry. Žalovaný směšuje v rámci vypořádání této odvolací námitky okolnosti nemající logickou souvislost s otázkou nesouladu stavby se stavební uzávěrou; odvolává se na souhlas orgánu ochrany přírody

k zásahu do krajinného rázu a závazné stanovisko orgánu ochrany přírody k zásahu do významného krajinného prvku, které jsou ovšem vydávány správními orgány odlišnými od stavebního úřadu a nepříslušnými posuzovat otázku souladu umisťované stavby se stavební uzávěrou. Dle názoru stěžovatele se tedy žalovaný nevypořádal s jeho odvolací námitkou, tedy přinejmenším neuvedl žádné okolnosti a úvahy, které by logicky zdůvodňovaly zamítnutí této odvolací námitky, a rovněž nenapravil ani nedostatky prvoinstančního rozhodnutí, a proto je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, což ostatně vytýkal i v žalobě.

[7] Stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, že, ačkoli napadené rozhodnutí žalovaného neobsahuje výslovný výklad obecného pojmu „nízkopodlažní stavba“, žalovaný tento pojem aplikoval na předmětný záměr způsobem, s nímž lze souhlasit. Podle názoru stěžovatele musí být jazyk odůvodnění správních rozhodnutí jasný a srozumitelný; pokud žalovaný uvedl, že stavba odpovídá místu, kde je umisťována, pak je třeba tímto rozumět, že ji žalovaný shledal v souladu s místními podmínkami, s terénem a jeho okolím. Bylo-li by možné dovodit, že tato věta žalovaného v sobě zahrnuje posouzení souladu umisťované stavby se stavební uzávěrou, pak by v souladu s takovou logikou nebylo možno vyloučit, že obsahuje i posouzení splnění požadavků vyplývajících kupříkladu z hygienických a požárních předpisů, se stanovisky správců inženýrských sítí, orgánů státní památkové péče apod. Přijmutím takového výkladu by pak veškeré závěry stavebního řízení bylo možno nahradit lapidárním konstatováním, že je stavba v souladu s právními předpisy a místem, na kterém má být umístěna. Stěžovatel má za to, že, ačkoli se městský soud snažil svým výkladem překlenout nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí žalovaného co do otázek souladu zamýšlené stavby se stavební uzávěrou, rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a městský soud měl proto napadená správní rozhodnutí zrušit.

[8] Z výše uvedeného stěžovatel dovozuje, že s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 – 78) je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný, jelikož tento nezrušil napadené rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost, ačkoli rozhodnutí správního orgánu trpí vadami činícími je nepřezkoumatelným. Proto stěžovatel navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Dne 11. 4. 2011 podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[9] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedla, že podmínky stanovené v § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. nejsou v daném případě splněny. Doplnila, že záměr, jež je umisťován na základě napadeného územního rozhodnutí, je v souladu s právními předpisy. Námitku stěžovatele, že realizace stavby bude mít škodlivý dopad na jeho pohodu bydlení, nelze uplatnit v územním, nýbrž až ve stavebním řízení. Nadto stavba se umisťuje ve svahu, nezasahuje do krajiny a dle názoru správních orgánů lze její usazení vzhledem k okolí akceptovat. Všechny podmínky na umístění stavby (odstupové vzdálenosti, oslunění a další požadavky) byly splněny, stěžovatel neuvádí, jak konkrétně má být jeho pohoda bydlení narušena. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by se nepřiměřeným způsobem dotklo práv osoby zúčastněné na řízení. Řízení o vydání územního rozhodnutí trvá již bezmála čtyři roky, každé prodlení v realizaci záměru znamená velké náklady související s financováním

záměru, náklady na zastupování ve všech řízeních a ušlým ziskem. Ze všech těchto důvodů osoba zúčastněná na řízení navrhuje odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, osobou oprávněnou, která je zastoupena advokátem, a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud přistoupil bezprostředně po obdržení kasační stížnosti přímo k meritornímu projednání věci, nerozhodoval již zvláště o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a na ni navazující nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Měl-li Nejvyšší správní soud posoudit důvodnost této námitky, bylo v prvé řadě zapotřebí zkoumat, zda rozhodnutí žalovaného o odvolání proti územnímu rozhodnutí je skutečně nepřezkoumatelné, jak tvrdí stěžovatel. V návaznosti na toto posouzení Nejvyšší správní soud mohl vyvodit důsledky z něj vyplývající pro rozsudek městského soudu.

[13] Východiskem pro úvahy Nejvyššího správního soudu jsou v nyní projednávaném případě zejména příslušná ustanovení vyhlášky o zřízení oblastí klidu: Článek 2 předmětné vyhlášky stanoví, že *„posláním oblastí klidu je zachovat a trvale chránit vymezené části území pro jejich přírodovědné, krajinné a estetické hodnoty, umožnit jejich využití k rekreaci i poučení občanů a celkově přispět ke zlepšení prostředí města. Oblasti klidu tak představují specifickou velkoplošnou ochranu zachovalé přírodní krajiny ve městě*“. Podle jejího čl. 1 se zřizují tři oblasti klidu, mezi nimi i oblast „Košíře-Motol“. Z vymezení oblastí klidu obsaženého v Příl. 1 předmětné vyhlášky, vyplývá, že součástí oblasti klidu „Košíře-Motol“ jsou i tři pozemky v k. ú. Košíře (č. 1439, 1440 a 2026/1), na nichž má být zbudován „Obytný dům Božínka“. I na tyto pozemky se tedy vztahují omezení daná vyhláškou o zřízení oblastí klidu. Ta v čl. 3 odst. 2 písm. b) dále stanoví, že *„výstavby objektů pro bydlení a objektů potřebné občanské vybavenosti je v oblastech klidu omezena na dostavbu stávajících obcí a realizuje se formou výstavby rodinných domků a nízkopodlažní zástavby odpovídající architektonické kvality. Intenzivní zástavba sídlištního typu je zcela vyloučena“* (zvýraznění provedl NSS). Umisťování staveb v daném území je tedy obecně povoleno pouze při naplnění dvou přesně daných kumulativních podmínek (tj. jedná se o dostavbu stávající obce, která je realizována formou výstavby rodinných domků či nízkopodlažní zástavby odpovídající architektonické kvality).

[14] Jak vyplývá z projektové dokumentace, umisťovaná stavba je bez pochyb objektem pro bydlení. V daném případě bylo tedy povinností stavebního úřadu *ex officio* posoudit, zda „Obytný dům Božínka“ splňuje současně obě podmínky pro výstavbu v oblasti stavební uzávěry, tedy zda se jedná o dostavbu stávající obce, a to formou rodinného domu či nízkopodlažní zástavby.

[15] Územní rozhodnutí vydané stavebním úřadem (a konstatuje to ostatně i městský soud na str. 12 rozsudku) vyhlášku o zřízení oblastí klidu vůbec nezmiňuje a neobsahuje tedy ani úvahy o naplnění shora uvedených podmínek. V návaznosti na tento nedostatek uplatnili žalobci v odvolání proti územnímu rozhodnutí mimo jiné i námitku nesouladu umisťované stavby se stavební uzávěrou.

[16] Nejvyšší správní soud má za to, že se zcela jistě jednalo o včas uplatněnou námitku. Nad rámec nyní projednávaných otázek považuje zdejší soud za nutné uvést, že žalobci tuto námitku nemohli uplatnit v koncentrační lhůtě ve smyslu § 89 odst. 1 stavebního zákona. Naprosto legitimně totiž očekávali, že stavební úřad se bude souladem umisťované stavby s podmínkami stavební uzávěry zabývat i bez námitek uplatněných účastníky územního řízení (srov. § 90 stavebního zákona). Opačný výklad by totiž vedl k absurdní situaci, kdy by stavební úřad neměl povinnost posuzovat souladnost stavby s jednotlivými právními předpisy chránícími veřejný zájem, pokud by nebyla žádná námitka směřující k ochraně těchto zájmů vznesena. Žalobci naopak tuto námitku mohli uplatnit až ve chvíli, kdy bylo územní rozhodnutí vydáno a kdy vyšlo najevo, že stavební úřad zcela opomněl zvažovat otázky stavební uzávěry v územním řízení. Uplatnění zásady koncentrace v územním řízení tak nemůže jít na úkor základní povinnosti stavebního úřadu posoudit soulad stavebního záměru s požadavky vyplývajícími vyhlášky zavádějící v území stavební uzávěru.

[17] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání k námitce nevypořádání se s podmínkami stavební uzávěry sice uvedl, že se na dané území vztahuje stavební uzávěra; konstatoval, že musí být naplněny podmínky ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky o zřízení oblastí klidu a že pojem „nízkopodlažní zástavba“ není ve stavebním zákoně, ve vyhlášce o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze, ani ve vyhlášce o zřízení oblastí klidu definován. Uvedl, že stavební úřad se v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně zabýval otázkou umístění stavby a jejím architektonickým a urbanistickým řešením. Žalovaný k tomu doplnil, že „*stavba má sice pět nadzemních podlaží, z toho páté ustupující, ale zvolené řešení odpovídá místu, na kterém je umístěna. Navržený objekt je zaříznutý do svahu, pro celý objekt je charakteristické terasovité formování hmot, které vychází ze stávajícího členění stráně.*“ Následně žalovaný odkazuje na rozhodnutí odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 9. 2. 2006, č. j. S-MHMP-255390/05/OOP-V-1434/R-359/Pra, kterým uděluje souhlas s umístěním a povolením stavby v přírodním parku Košíře. Je však třeba poznamenat, že toto rozhodnutí bylo vydáno podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, v návaznosti na vyhlášku o zřízení oblastí klidu. Rozhodnutí se tedy vypořádávalo s otázkou snížení či změny krajinného rázu v přírodním parku Košíře – Motol umístěním stavby „Obytný dům Božínka“. Ačkoli uvedené rozhodnutí odboru ochrany prostředí odkazuje na vyhlášku o zřízení oblastí klidu, nepojednává v žádném ohledu o naplnění podmínek pro umisťování staveb v oblasti stavební uzávěry ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. b) předmětné vyhlášky (ostatně takové posuzování ani nespadá do působnosti odboru ochrany prostředí).

[18] Odvolací orgán je povinen vypořádat se se všemi odvolacími důvody a uvést, jakými úvahami a právními předpisy se při rozhodování řídil, a to tím spíše jedná-li se o námitku pro posouzení věci stěžejní. Dle názoru Nejvyššího správního soudu se žalovaný

s námitkou ohledně rozporu umisťované stavby se stavební uzávěrou nevypořádal přesvědčivým způsobem.

[19] V prvé řadě je nutno uvést, že pojem „nízkopodlažní zástavba“ obsažený v čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky o zřízení oblastí klidu spadá do kategorie tzv. neurčitých právních pojmů (jak ostatně správně konstatoval i žalovaný); jejich definování obecně v právních předpisech pro jejich povahu samu není vhodné, dokonce ani možné. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Povinnostmi správních orgánů při výkladu a aplikaci neurčitých pojmů se zdejší soud zabýval ve své hojné judikatuře, z níž vyplývá, že při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 – 73, či rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 As 20/2005 – 83; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Bylo tedy na stavebním úřadu (resp. na žalovaném), aby alespoň rámcově objasnil obsah pojmu „nízkopodlažní zástavba“ a z hlediska tohoto vymezení následně posoudil, zda umisťovanou stavbu lze do vyloženého rámce zařadit. Takové úvahy však postrádá jak rozhodnutí stavebního úřadu, tak žalovaného.

[20] Konstatoval-li žalovaný, že se stavební úřad zabýval architektonickým a urbanistickým řešením ve vztahu k okolí, nikoli však naplněním podmínek podle čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky o zřízení oblastí klidu, měl se s otázkou naplnění těchto podmínek řádně vypořádat sám, k čemuž ovšem nedošlo. Nadto při vypořádání této námitky odkazoval (stejně jako následně městský soud) na rozhodnutí odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy vztahující se k jiným (byť souvisejícím) otázkám souladu stavby s architektonickými a urbanistickými hodnotami v území, které však nemůže poskytnout odpovědi na žalobci vznešenou námitku v odvolání. Nezhojil tak pochybení stavebního úřadu, který požadavky vyhlášky o zřízení oblastí klidu a z ní vyplývající stavební uzávěry vůbec nezohlednil; naopak převzal jeho argumentaci, která se ovšem k dané námitce nevztahuje. Požadavek ochrany architektonických a urbanistických hodnot vyplývající z § 90 písm. b) stavebního zákona je otázkou odlišnou od podmínek umisťování staveb v oblasti stavební uzávěry. Rozhodnutí žalovaného postrádá jakékoli úvahy směřující k posouzení souladu záměru stavby s těmito podmínkami; nedostatečným způsobem se tedy vypořádává s odvolací námitkou žalobců a je proto v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z rozhodnutí žalovaného totiž nelze seznat, zda umisťovaná stavba splňuje podmínky stanovené čl. 3 odst. 2 písm. b) tedy za 1.) zda se jedná o dostavbu stávajících obcí, a za 2.) realizovanou formou rodinného domu či nízkopodlažní zástavby. Jediné co lze z této části odůvodnění rozhodnutí o odvolání dovodit je skutečnost, že stavba naplňuje požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, což ovšem nebylo předmětem námitky žalobců.

[21] Tímto postupem žalovaný nedostál své povinnosti vyplývající z § 89 odst. 2 správního řádu, jenž mu káže přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Žalovaný sice námitku žalobců

vypořádal vzhledem k určitým ustanovením vyhlášky o zřízení oblastí klidu, stavebního zákona a zákona o ochraně přírody a krajiny, nikoli však k ustanovením relevantním pro posouzení souladu stavby s podmínkami stavební uzávěry. Požadavky vyplývající ze stavební uzávěry tak nejsou obsaženy ani v samotném územním rozhodnutí. Lze proto shrnout, že žalovaný se s námitkou vypořádal nedostatečně a tím zatížil své rozhodnutí v této části nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[22] Jak tedy bylo výše dovozeno, je nutno přisvědčit námitce stěžovatele ohledně nepřezkoumatelnosti části rozhodnutí žalovaného. Na místě tedy bylo napadané rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost v řízení před soudem zrušit a vrátit k dalšímu řízení. Zamítl-li městský soud žalobu kvůli tvrzené nedůvodnosti námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, ačkoli rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné v určité části pro nedostatek důvodů skutečně bylo, pochybil a zatížil tím svůj rozsudek nepřezkoumatelností (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003, rozsudek NSS 5 Afs 115/2006, rozsudek NSS ze dne 19. 3. 2010, č. j. 4 Azs 46/2009 – 95). Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. postupem podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Závěr

[23] Ze shora uvedené argumentace vyplývá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tím, že městský soud v daném případě nepostupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je jeho rozsudek nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu